

kasser udfolde i Købstæderne, den Virksomhed, som „Børnenes Kontor“ her i Kjøbenhavn hver Sommer og Vinter udfolder, en Virksomhed, som er startet og som ledes af Mænd, der ere Socialdemokrater eller staa Socialdemokratiet overordentlig nær, og hvis Centrum netop er det socialdemokratiske Arbejderparti. Og gennemser man Bidragslisterne til disse Virksomheder, vil man finde, at det væsentligst er Værkstedindsamlinger og Arbejderindsamlinger, der bringe disse Penge, i Reglen 20,000 Kr. hver Sommer til Feriebørns Beklædning og i Reglen lige saa meget hver Vinter til Flæsk, Risengryn og Julegaver og gode, nyttige Ting til de fattige.

Det er altsaa Arbejderne selv her i Kjøbenhavn, der foranstalte saadanne Indsamlinger og Uddelinger, der jo overordentlig meget svare til de fri Fattigkassers Virksomhed ude paa Landet. Vi ville hellere end gerne videre og videre paa denne Vej. Men saa sige vi ogsaa til det højterede Flertal og den nuværende Regering, at saa maa de give Kjøbenhavns Kommune det samme finansielle Selvstyre som de andre Kommuner. Vi have Ret til at komme til Staten, thi Staten er i hvert Fald suveræn, den er selv Eneherre med Hensyn til Skatteudskrivning, men Kommunen er ikke suveræn paa dette Omraade, den kan ikke give Lov til at forandre de bestaaende Skatter, men det kan Staten. Vi maa finde os i de Love, vi have, til der kommer ny; og nu er det jo saaledes, at vi kunne ikke saaledes, som de kunne i Landkommunerne og Købstæderne, sætte Skatteprocenten op, hvis det er nødvendigt. Det er ikke saa længe siden, at der her i Salen fra det kjøbenhavnske Venstres og Socialdemokratiets Side blev stillet Krav om en forbedret Skattereform. Men man afviste det, og saa har man keller ingen som helst Ret til at bebrejde os, at vi ikke i saa høj Grad, som vi godt selv kunde ønske, løse de kommunale Opgaver, som paahvile Kommunalbestyrelserne.

Maa jeg altsaa slutte med at udtale min Glæde over, at der har aabnet sig Udsigt til et Resultat paa det ene Omraade, og min Forvisning om, at man, jo mere man gennemtænker denne Sag, ogsaa vil komme til den Anskuelse, at netop Fagforeningerne, Fagorganisationen, er det Grndlag, hvorpaa Spørgsmaalet om en Arbejdsløshedsforsikring alene kan løses, hvis den skal være folkelig, hvis den skal være demokratisk.

Formanden: Folketingsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Lassen: Det ærede Medlem sagde, at Fagforeningerne vilde ikke følge mit Raad at skille sig politisk fra Socialdemokratiet; de vilde ikke gøre det, fordi Bondestanden havde aldrig villet skille sig i politisk Henseende fra sine Andelsforetagender. Maa jeg dertil sige, at intet Andelsforetagende, som hører Bondestanden til, og endnu mindre Landboforeningerne, nogen Sinde have været politiske, nogen Sinde ere gaaede Bondestandens politiske Ærinde eller have drevet Agitation, saaledes som Fagforeningerne faktisk gøre det forud for ethvert Valg. Det ærede Medlem sagde, at jeg en Gang havde antydet, at noget saadant kunde tænkes, at man kunde bygge en politisk Organisation f. Eks. paa Andelsforetagenderne. Denne Tanke er aldrig bleven realiseret, men jeg tør sige, at hvis den var bleven realiseret, saa vilde det aldrig være faldet Venstre ind, efter at det havde gjort Andelsforetagenderne til politiske allierede, da at komme og kræve Statens Støtte til at bære disses Udvikling. Og det er jo det, som de ærede Medlemmer af Socialdemokratiet komme og gøre. Jeg bebrejder ikke Fagforeningerne — det maa de jo selv om —, om de ville alliere sig med Socialdemokratiet, om de faktisk ville være socialdemokratiske, politiske Foreninger. Men naar de ere saadanne, saa maa de ærede Medlemmer kunne forstaa, at da kunne de ikke kræve Statens Støtte til, at disse Foreninger skulle bære den sociale Udvikling.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at man ude omkring i fremmede Lande mere og mere kom ind paa Løsningen af Arbejdsløshedsspørgsmaalet gennem Fagforeningerne. Det hænger maaske sammen med, at man vistnok ogsaa der ude mere og mere kommer ind paa at skille Fagforeningerne fra den politiske socialdemokratiske Agitation. Det ærede Medlem nævnedes nogle Love, blandt andet Loven om Vidneførsel ved Voldgift som et Bevis paa, at Statsmagten havde anerkendt Fagforeningerne. Ja, i denne Lov har den anerkendt Fagforeningerne, om jeg saa maa sige, som krigsførende Magt her i Samfundet. Men derfra og til det, som det ærede Medlem sagde: at belægge denne Anerkendelse med Statens klingende Mønt, er der dog et stort Spring, og jeg tror, at det vil være noget, inden Lovgivnings-